

Anadolu'da bir tıp fakültesinde dekan olmak

Prof. Dr. Şaban Şimşek

1956 yılında Rize'de doğdu. İlkokulu doğduğu köyde, ortaokul ve liseyi İstanbul'da tamamladı. İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesinden mezun oldu (1980). Göz hastalıkları ihtisasını Göztepe ve Okmeydanı SSK Hastanelerinde tamamladı. Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesinin kurucuları arasında yer aldı. Klinik şeflik, baştabiplik, tabip odası başkanlığı ve Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanlığı görevlerini yürüttü. 1999'da doçent, 2006 yılında profesör oldu. Milli Eğitim Bakanlığı Müsteşar Yardımcılığı görevinde bulundu, Yükseköğretim Kanun çalışmalarını yürüttü. Halen Rize Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanı olan Dr. Şimşek evlidir ve 2 çocuk babasıdır.

Bir telefon ziliyle başladı hikâye...

Yer Mengen, saat gecenin on biri idi. Bir zamanlar siyasette "864 Rakımlı Tepe" diye anılan yerin "657'liler için 1 numara"sının ismi gözükte telefonumun ekranında.

- Aloo, Sayın abim! Tam da telefonu kapatmak üzereydim; bu saatte, hayırdır İnşallah?

- Sayın Hocam ben Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Rektörü Hüseyin.

- Hay Allah! Ben mi yanlış gördüm; ekranda F. K. yazıyordu.

- Doğrudur Hocam. Benim şarjım bitmişti. Onun telefonundan arıyorum.

- Buyurun, Sayın Rektörüm.

- Hocam kusura bakmayın bu saatte rahatsız ettik. Rize'de tıp fakültesinin yönetiminde sıkıntıya düştük. Mevcut dekan görevden ayrılmış durumda. Uygun bir isim bulamadık. Şu an ben vekâleten idare etmeye çalışıyorum.

- Evet.

- Sayın Cumhurbaşkanımızla da görüştük. Sizi bu işe uygun gördüler. Eğer kabul ederseniz...

- Bir dakika, bir dakika! Ne diyorsunuz Sayın Rektör; yani ne dekanlığı, ne Rize'si? Hem... Yani arkadaş, sen kime sordun da böyle bir şeyi Cumhurbaşkanı ile paylaşıyorsun, beni uygun görüyorsunuz?

- ...

- Yaa! Hüseyin Bey kardeşim; şimdi... Sen bana sordun mu yani böyle bir şeyi önce bana sorman gerekmez miydi?

- Evet ama...

- Aması ne yahu? Böyle bir şey benim aklımdan bile geçmez. İstanbul'dayım, yerleşmişim, dolaş dolaş nihayet bir yerde bir düzen kurmuş gibiyim hayatta. Burada, bırakalım rektör yardımcılığını, Türkiye'ye şamil bir üniversite kuruyoruz. Ciddi projelerim var, kendime misyon edindiğim şeyler var. Şimdi nereden çıktı Rize, dekanlık?

- Hocam ben telefonu Sayın Cumhurbaşkanımıza arz ediyorum.

- Pardon? Nee?

- ....

- Şaban Bey, Selamun Aleyküm

- Ve Aleyküm Selam, Efendim

- Nasılsın, ne yapıyorsun?

- Hay Allah! Valla Sayın Cumhurbaşkanım, şu an Bolu/Mengen'de bir ormanın içindeyim. Gündüz bahçede çalışmış pestilim çıkmış vaziyette tam yatmak üzereyken... Önce rektör sonra zat-ı aliniz... Tabiri caizse bayağı "şok" vaziyetlerdeyim.

- Ne işin var Mengen'de, bahçede?

- Burada küçük bir yerimiz var. Zaman buldukça uğraşıyoruz, biraz da toprağa yakın olmak gibi artık.

- Kolay gelsin, toprakla uğraşmak güzeldir ama senden çok daha önemli bir iş istiyoruz.

- Buyurun Efendim.

- Rektör Bey de söyledi. Bu Rize'de

sorun var; eğitimde sorun var, hizmet sunumunda sorun var; çok şikâyet geliyor.

Konuşmanın devamı mı? O özelimizde kalsın ama adeta, karanlıkta yürürken kafasına arkadan hiç de beklemediği koca bir sopa yiyen insanın yaşayacağı şaşkınlık içerisinde, devletin tepesinden gelen teklifi/görevi bir şekilde reddetmek üzere verdiğim cansiperane mücadeleye rağmen ve en az 10 dakika süren, kendi açımdan bir cebelleşme sonunda Sayın Cumhurbaşkanımızın sarf ettiği bir cümleye yenik düştüğümü, bunun da kesinlikle "emir demiri keser" cincinsen değil "insanı gönül evinden vuran" mahiyette olduğunu belirtmek isterim.

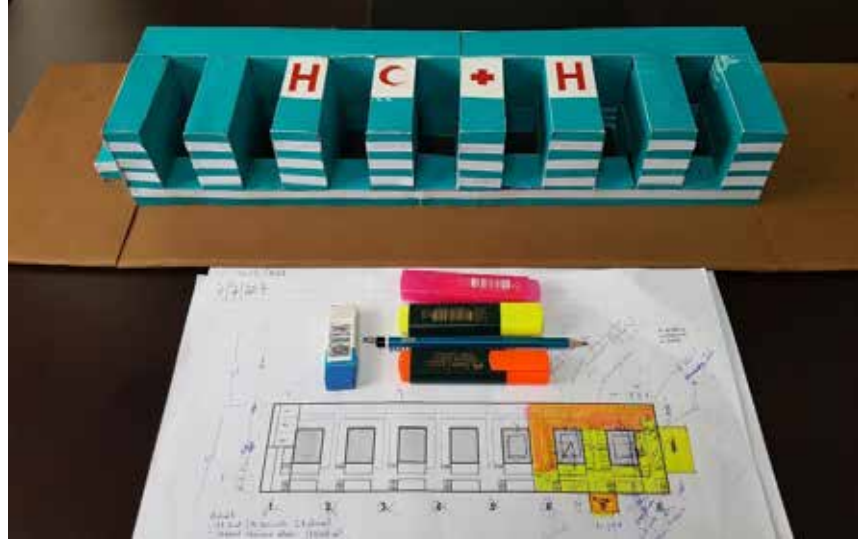
Evet, işte böyle idi Anadolu'da bir dekan olma serüveninin başlangıcı... Sonrasında ne mi yaptım? Derhal harekete geçtim ve Sayın Cumhurbaşkanımızın "15 gün sonra Rize'ye geleceğim. Meseleyi masaya yatırırız" şeklindeki sözlerine binaen daha görevlendirme için herhangi bir işlem yapılmadan Rize'ye hareket ettim ve kısa bir ön rapor hazırladım. Sayın Cumhurbaşkanımız, söylediği tarihte Rize'ye geldi. Ben de rapor elimde görüşmeyi bekledim ama kendilerine toplantı salonunda 10 metre, akşamki yemek salonunda da alt kattan üst kata kadar olan mesafe, yani aramızda hasır beton olmak şartıyla iki metreden fazla yaklaşmadım! Rapor elimde ortalıkta kalakaldım öylece.

Tamam, toplantı salonunda dekanlara ayrılan salonun beşinci sırasındaki

yeri akademik onura ters bularak reddetmiş ve en arkadaki öğrenci koltuklarından birine oturmuştum ama ya şimdi ne yapacaktım? Doğrusu “Ya, başlarım böyle işe. Konuşmamızın ya arkadaşım ya da tanıdık olan en az dört tane şahidi var ve hepsi de şu an Cumhurbaşkanının yanında ama sesleri hiç çıkmıyor! Kimse ‘Şaban Hoca ile böyle bir randevunuz vardı’ diye hatırlatmıyor ona! Ben bunlara mı güvenip Rize’ye geleceğim, bir iş yapacağım” deyip çekip gitmek de vardı kafamdan geçenler arasında. Ama ruhumu ezen bu duygular içerisinde gönlüm kırık da olsa “Sabretmeli, devletimizin başının sözü yere düşmesin diye kabul ettiğim bu görevi en iyi şekilde yerine getirmeliyim” düşüncesi ağır bastı. İşe şehirdeki sağlık yöneticilerinden bir takım oluşturarak başladım; dekan yardımcılarım, il sağlık müdürü, kamu hastaneleri birliği il genel sekreteri, başhekimler. Durum tespiti yaptık. Önerdikleri çözümler üzerinde durduk. Öğretim üyeleriyle defalarca toplantılar yaptık, fikir teatisinde bulunduk. Sonunda, hem tıp eğitimi iyileştirmek hem de sağlık sunumunu düzeltmek için radikal çözüm olarak öncelikle fizik mekân sorununun halledilmesinin elzem olduğuna kanaat getirdik.

Bu arada... Fakülte idaresinde “yönetim” değil “yönetişim” modelini seçtik. Hemen her konuda tabanla, yani işi yapanlarla beraber, onların isteklerini, verdikleri bilgileri, önerileri dekanlıkta bir üst akıl olarak değerlendirerek uygulamaya koyan bir yönetim tarzı oluşturduk. Bunu doğrudan ve/veya kurullar aracılığıyla gerçekleştirdik. Dekan olarak mevzuatın bende kalmasını zorunlu kıldığı haller dışındaki tüm imza yetkilerimi, biri kliniklerden diğeri de preliniklerden sorumlu iki yardımcıma bıraktım...

Fakülteye adam alırken önce anabilim dalında “Bilimsel ve hizmete yönelik olarak ihtiyaç var mı?” diye baktık. İhtiyaç varsa kliniktekilere “Bu ihtiyacı giderecek ve sizinle uyum içinde çalışacak arkadaşınız var mı?” diye sorduk. Sonra da kadro dâhilinde ve liyakati öne çıkararak tercihte bulunduk. Siyasiler ya da bir başka harici güce bu konuda söz hakkı bırakmadık. Baskı kurmaya yeltenenlere prim vermedik. Hekimle hekim veya yardımcı sağlık personeli arasında geçen tüm şikâyet, inceleme ve soruşturmaları elimizin tersiyle ittik. “Bu ve benzeri durumları bir daha görmek istemiyorum, bize yakışmaz” dedim. Tutumumuz, yayın yasağı getirilince artık teşebbüs dahi edilmeyen Boğaziçi Köprüsündeki düzmece intihar olaylarına benzer şekilde çok etkili oldu. Eski dosyaları bir şekilde temizledikten sonra, göreve geldiğimizden bu yana geçen on ayı aşkın süre içerisinde (bir iki gün önce artık mecbur kaldığım bir

Dr. Şimşek'in bizzat hazırladığı hastane maketi ve ameliyathane katının iç mimari projesi

Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Sağlık Külliyesi Maketi

klinik hariç) kayda değer hiç bir şikâyet vuku bulmadı... Rektörlükle ilişkileri, bazitahi zaten tüm diğer disiplinlerden farklı olan işini iyi bilen, bu kutsal mesleği layıkıyla uygulayan-uygulamaya çalışan birim amiri konumunda onurla yürüttük. Sağlık Bakanlığı Kamu Hastaneleri İl Genel Sekreteri ve EAH Başhekimi ile olan, aslında mevzuatın tetiklediği yetki karmaşası ve sıkıntıları ise kişisel “ağır abi” konumumu(!) değerlendirerek çözüme yoluna gittik.

Ondan bundan şundan söz ederken öğrencilerimi unuttum sanmayın? Asla! Zira onlar bizim yani fakültenin varlık sebebi. Onların diliyle konuşursak; aramız süpeeer! Ben onlara mizah diliyle şarkılı türkölü dersler anlatıyorum, paramedikal kitaplarımdan veriyorum, 600 kişi katılımlı kocaman öğrenci kongreleri yapmalarına her türlü yardımı yapıyorum, dersliklerini iyileştiriyorum, yanlarından geçerken “N’abersiniz?” diyorum, onlar için göz kitabı yazıp sonra da bastırıp ücretsiz dağıtıyorum. Onlar da beni ziyarete geliyor ve çiçek getiriyorlar.

Küçük şehirlerde iş yapmak büyük şehirlere göre zordur. Hele de burası Cumhurbaşkanının ya da Başbakanın şehri olursa birkaç kat daha zordur.

Fakülte idaresinde “yönetim” değil “yönetişim” modelini seçtik. Hemen her konuda tabanla, yani işi yapanlarla beraber, onların isteklerini, verdikleri bilgileri, önerileri dekanlıkta bir üst akıl olarak değerlendirerek uygulamaya koyan bir yönetim tarzı oluşturduk. Bunu doğrudan ve/veya kurullar aracılığıyla gerçekleştirdik. Dekan olarak mevzuatın bende kalmasını zorunlu kıldığı haller dışındaki tüm imza yetkilerimi, biri kliniklerden diğeri de preliniklerden sorumlu iki yardımcıma bıraktım...

Dr. Şimşek ve öğrencileri

Zira yetkili-yetkisiz, alakalı-alakasız, iş yapmanızı isteyen-istemeyen, karışanı mebzuldür; siyasiler, üst düzey bürokratlar, milli piyangodan büyük ikramiye çıkmış gibi ilin siyasi önde gelenlerinin yakınları, halktan sivri zekâlılar, bazı STK temsilcileri vesaire, vesaire... Ancak bunlara hiç kulak asmadık. Zaten bir kere kesin tavrınızı gösterince bir daha teşebbüs eden de kolay kolay olmuyor. Yani bizi rahatsız etmedi bunlar. Bildiğimiz ve inandığımız doğrultuda tevdi edilen görevi yerine getirmek üzere çalışmalarımıza devam ettik. Hemen her aşamasını TV'lerde özel programlarla (Burada bana büyük destek veren Çay TV'ye özellikle teşekkür ederim), STK'ları toplayarak, medya ile paylaşarak, vekillerle, başkanlara anlatarak hemen herkesle paylaştık. Sanıyorum ki Rize'de bir proje üretilirken halkla bu derece paylaşılan başka bir çalışma daha yoktur.

Halkın desteğini, işin kotarılmasında çok bir katkısı olmasa da hep yanımızda hissettik. Bu bize moral verdi, şevk verdi, azmimizi kavi kıldı. Ama hem fikirsiz hem de siyasi anlamda asıl destek vermesi gerekenlerden (Siyasiler ve şehrin tepe yöneticileri) bu yakınlığı göremedik. Adeta görmezlikten gelindi çalışmalarımız; hukuki tabirle "yok hükmünde" sayıldı. İşte bizi asıl rahatsız eden bu idi; karışanlar değil, karışması gerektiği halde karışmayanlar! Ne zamana kadar mı? Sayın Cumhurbaşkanımızla yaptığımız o ilk konuşmada randevulaştığımız tarihten tam 9 ay, benim zat-ı alilerinin özel telefonuna mesaj bıraktığım saatten ise sadece 29 dakika sonra bizzat geri dönüşleri ve akabinde birkaç gün geçmeden Beştepe Külliyesinde gerçekleşen özel görüşmemize kadar. Ancak belirtmeliyim ki o da "zoraki" ya da "gönülsüz" bir görme idi maalesef, her neyse.

Görüşmeye üç peyzaj mimarlığı öğrencisi ile (hocalarının gözetiminde) birlikte yaptığımız iki metre boyundaki, kendi ifadeleriyle o güne kadar yaptıkları en iyi maketle gittim. Üç parça halindeki maketin, Külliye'nin koridorlarından devletimizin en üst makam salonuna gidışı görülmeye değerdi. Her birini bir görevlinin sürdürdüğü üç adet tekerlekli servis arabası Anadolu'ya giden tren vagonlarını andırıyordu. İlk defa rastladıkları bu manzarayı görenlerin merakla "nedir bu?" sorusuna bilenlerin verdiği cevap ise benim için çok keyif verici idi; "Rize'den hastane maketi gelmiş!"

Etrafındakilerin "Beyefendi" dediği, benimse bana yapmacık-bizden olmayan yerini doldurmayan gibi gelen bu tabir yerine "Büyük Reis" demeyi daha çok yakıştırdığım Sayın Cumhurbaşkanımıza öncelikle bir slayt sunumu yaptım. Özeti şöyle:

Rize'de Tıp Eğitimi ve Sağlık Hizmetleri

I- Mevcut Fizik Mekân:

a) Hastane:

- Fizik mekân (büyüklük, çeşitlilik) olarak yetersiz.
- İç mimarisi eğitim-öğretime uygun değil.
- Bu haliyle ve her düzeydeki hasta kabulüyle, işleyiş olarak 3. Basamak (üniversite veya Eğitim Araştırma Hastanesi) değil 2. (veya 2,5) Basamak devlet hastanesi olarak çalışıyor!
- *Yeni fizik mekân, yani eğitim öğretime uygun, yeterli büyüklükte hastane şart.

b) Dekanlık-Morfoloji Binası

- İşlevsel değil (Hocaların odaları burada, çalışma yerleri hastanede)

- Öğrenciler, sandalyeler kaldırılıp sıra düzenine geçilmesine rağmen Amfilerle sığmıyor.

*Yeni Amfiler ve hocalara kullanabilecekleri odalar, eğitim-öğretim alanları gerekiyor.

II- Personel Durumu:

- Asistan, Hoca ve özellikle de yardımcı sağlık personeli eksikliği...

*Bu konuda bazı mevzuat değişiklikleri yapılmalı:

- PDC ve Bölge sistemi değişmeli
- YÖK üniversiteleri kadro konusunda daha serbest bırakmalı
- Sağlık Bilimleri Üniversitesinin negatif etkisi giderilmeli

III- Mevcut Durumda Yapılabilecekler:

- «Simülasyon Merkezi» kurulmalı
- Mevzuat değişiklikleri (Personel, işleyiş, eğitim-öğretim, idare)
- Alet-Cihaz takviyesi

IV- Çözüm Önerileri:

a) Palyatif:

- Bazı bölümlerin Devlet Hastanesine taşınması: Gerçekçi değil. Çünkü yeterli yer yok ve disiplinler birbirinden ayrılmıyor.
- Şehir Hastanesi: Çözüm değil. Çünkü;
- Eğitim-öğretime uygun değil: Hastalar seçilmeden geleceği için 2.Basamak Devlet Hastanesi (hizmet hastanesi) gibi çalışmak zorunda (+ performans baskısı).
- Rize için 9 bin hastanın (Kaçkar

Hastanesi yerinde kalırsa 7 bin) girdiği bir hastane ve içerisinde 14 çeşit doktor? Kim hangi doktora gidecek? Kim kiminle nöbet-icap tutacak? Takım ruhu nasıl oluşacak? Çalışma barışı nasıl sağlanacak? Klinikte kimin tedavi prensipleri uygulanacak? Hiyerarşi, otorite ve idarede teklik nasıl sağlanacak?

- Bu hengâmede, öğrenci-stajyer-intörn-asistan eğitimi nasıl yapılacak?

Öğretim üyesi kendini nasıl geliştirecek? Araştırma-yayın-buluş? Moral-motivasyon?

b) Radikal Çözüm: Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Sağlık Külliyesi

1. Yeni Hastane: Paketleme fabrikasının arsasında, eğitim-öğretime uygun bir hastane (750 normal yatak + 100 yoğun bakım yatağı + 100 sağlık turizmi.)

2. Onkoloji Hastanesi ve Kemik İliği Transplantasyon Merkezi:

- Onkoloji Merkezinin dönüştürülmesi (100 Yatak)

- Kemik İliği Nakil Merkezi eklenmesi

3. Mevcut hastanenin yeni merkezlere dönüştürülmesi:

- Palyatif Bakım Merkezi (100 Yatak)

- AMATEM (Alkol Madde Bağımlıları Tedavi Merkezi)

- Ruhsal, Zihinsel ve Fiziksel Rehabilitasyon Merkezi

- Yaşlı Bakım Merkezi

- Hasta Oteli

4. Yeni hastanede üç adet 160 kişilik amfi (Dekanlığa bitişik blokta)

5. Sağlık Turizmi ve Kongre Merkezi (Dekanlığın karşısındaki dolgu alanına bin kişilik salon, iki adet 300 kişilik salon, misafirhane, lokanta, spor alanları)

6. Diş Hekimliği Fakültesi

7. Sağlık Yüksekokulu.

Doğrusu benim hesabım, maketi daha doğrusu sunumu Cumhurbaşkanımıza arz etmek ve "Efendim, ben verdiğiniz vazifeyi layıkıyla yerine getirdiğimi düşünüyorum. Artık bana müsaade edin, İstanbul'a döneyim" diyerek Rize'den ayrılmaktı. Zira bu projeyi o zamanki Sağlık Bakanı olan sevgili eski arkadaşımız Recep Akdağ'la gerçekleştirmemiz, karakterlerimiz gereği imkânsızdı... Ama gelin görün ki her zamanki gibi kader ağlarını örüyor, bizim dediğimiz değil Allah'ın dediği oluyor ve yüzde yüz bir tevafuk olarak ben Sayın Cumhurbaşkanımızla görüşmek için özel kalemde beklerken kabinde değişikliğe gidiliyordu.

Artık bahanem kalmamıştı; zira "efsane" denile denile sağlık sistemini ve sağlık camiasını hallaç pamuğu gibi atan Sayın Bakan Recep Akdağ gitmiş yerine Sayın Ahmet Demircan gelmişti. Gelen hiç tanımadığım bir isimdi ama nedense onunla görüşebileceğimi, fikirlerimi paylaşabileceğimi, yaptığım çalışmaya kıymet vereceğini ve sonuçta projeyi birlikte yürütebileceğimizi düşünmüştüm! Görüşmenin sonunda ancak şunu söyleyebildim: "Sayın Cumhurbaşkanım, ben verdiğiniz görevi şu ana kadar layıkıyla yerine getirdiğimi düşünüyorum. Eğer bu proje kabul olursa inşaat çavuşluğu yapmak dahil çalışmaya hazırım ama olmayacaksa bana müsaade edin efendim."

Verdiği cevabı daha doğrusu nidasını söylemeyeyim ama projeyi takdirle karşıladı. Dahası sunum için geçen bir saat on beş dakika içerisinde konuştuğum her cümleyi büyük bir nezaketle ve dikkatle dinledi. Sözümü kesmedi; her kelimesini bu işe gönülünü vermiş bir akademisyenin çalışması olarak değerli buldu. Sadece kaç mal olacağını sordu o kadar. Bu sorusundan, projenin kafasına yattığı sonucunu çıkardım ben. Hemen arkasından özel kalemime "Ahmet Bey'den randevu alın, Şaban Hocamızı da davet edin." dediğinde ise içimden "Allah'ın izniyle artık bu iş tamamdır" diye geçirdim.

Sayın Bakanımızla üç saati aşkın görüş-tük. Sadece projede değil sisteme dair görüşlerimizin de paralel olması beni memnun etti. Dahası bu kutsal mesleğin ve meslektaşlarımızın geleceğine dair ümit var oldum. Sade, gerçek, mütevazı kişiliği ise onun insanlığının güzelliği idi. Ardından Sayın Başbakanımızla da uzun uzun görüştük. Tabii bu arada bizim maket, Ankara'daki devletin tüm üst katlarını gezerek iyice meşhur olmuş oldu. Aslında bu maketi, harita ya da plan üzerinden insanlara bir şeyler anlatmanın zorluğunu hissetmem sebebiyle, bir TV programı öncesi tam yedi saat uğraşarak kendi ellerimle yaptığım maketin halkta bıraktığı olumlu etkiyi gördükten sonra yapmaya karar vermiştik. Etkisi mezkûr yüksek yerlerde de müthiş oldu.

Bu arada... Eğitimde öne çıkmak için mutlaka bir "Simülasyon Merkezi" kurmamız gerektiğini bunu kurarsak Rize Tıp Fakültesinin tercih sıralamasında 45. sıralardan çok rahatlıkla 20. sıralara yükseleceğini ilettim Büyük Reis'imize. Simülasyon eğitimi hakkında bilgi verdim, kısa filmler-fotoğraflar gösterdim... Nasıl da yeniliğe ve projeye önem veren hatta bunlara aç olan bir insan olduğunu başka hiçbir şey demeden "Bu iş için yeriniz var mı?" sorusunu sorduğunda anladım. "Yerimiz mevcut, bu iş için asgari üç milyon dolara ihti-

yacım var" dediğimde ise rakamı söz konusu etmeden sorduğu soru "neden dolar?" oldu. Yani aslında "Neden milli paramızla konuşmuyorsun?" demişti bana... Ancak hemen ardından, ben daha cevap vermeye fırsat bulmadan, belki de beni zorda bıraktığını, incinebileceğimi düşünerek "yurt dışından mı geliyor bu sistem, cihazlar" diye ilave etti. Ben de "Evet efendim. Tamamıyla yurt dışından maalesef" diye cevap verdim. "Parayı Rektörlüğe mi vermek gerekiyor?" dediğinde ise "Olabilir efendim ama paranın tahsisi, ihalenin süresi... Üstelik ben parayla uğraşmasını da hiç sevmem Sayın Cumhurbaşkanım. En iyisi siz bize bir sponsor bulun. Ben projemi onlara takdim edeyim, takibini de yapayım. İş bize anahtar teslimi versinler" dedim...

Sadece bir gün sonra, o sponsor beni aradı... Sonra süreç hızla ilerledi; İstanbul'da yaptığımız görüşmeler, Rize'ye teknik ekipleri davet etmemiz vesaire. Bugün geldiğimiz noktada, inşallah iki üç hafta içerisinde dekanlık binamızda tadilata başlayacak, üç dört ay sonra da bu merkezi hem Rize'mizin hem de tüm Türkiye'nin hizmetine sunacağız.

Evet, taşrada dekan olmanın hikâyesinin bir kısmı böyle. Sadece Rize'de mi bu zorluklar? Değil tabii. Cumhurbaşkanıyla görüşme gecikince ve sıkıntılıın sadece Rize ile sınırlı olmadığını görünce işin içine Ordu, Giresun ve hatta Samsun'u da katayım demiştim. Böylece mezkûr üniversitelerin rektörleri, dekanları ve başhekimleriyle ortak bir toplantı yapıp Cumhurbaşkanlığına sunacağım çalışmayı bir "Bölge Raporu" haline getirdim. Gerçekten Ordu ve Giresun'un durumu bizden çok daha kötü idi. Samsun ise herkesin deyim yerindeyse balıklama atladığı afilyasyona sıcak bakmıyordu!

Sayın Cumhurbaşkanımıza sunduğum raporun sonundaki slaytı hiç dokunmadan buraya koymak istedim:

Evet, bu durumda dayanamadım ve o üniversitelerin yetkililerine sordum; "Yahu yükseklerden mesela YÖK'ten filan gelip de size; 'Hey, arkadaşlar! Haliniz nicedir? Buralarda size tıp fakültesi açtık, neler yapıyorsunuz? Eksiğiniz dediğiniz var mı? Öğrencilerin durumu nasıl? Yeterince eğitim alıyorlar mı? Nasıl bir doktor yetiştiriyorsunuz? Verdiğiniz sağlık hizmetinin kalitesi nedir?' diye hiç soran oldu mu?"

Dediler ki; yooook yok!

Sonra döndüler, onlar bana sordular; "Peki ya sana soran oldu mu?"

Dedim ki; yooook yok!